

KLAS

Glasilo Doma starejših občanov Preddvor
in enote Naklo

*Iskrene čestitke
stanovalcem,
ki praznujete v juniju!*

*ga. Slavica Nečimer
g. Peter Zadnikar
ga. Vida Kuhar
g. Janez Snedec
ga. Antonija Bele
ga. Alojzija Šemrov
g. Peter Železnikar
ga. Jelka Maleševič
ga. Monika Novosel
ga. Mara Rešetar Rugole
g. Janez Volčini
ga. Zofija Jauh
ga. Ivana Oblak
ga. Pavla Ferencek
ga. Pavla Knafeljc*

enota Naklo

*ga. Vida Peternelj
g. Alojz Dodič
ga. Pavla Lavrič*

Moj dom

*Nekoč sem sanjala,
da bom v širni svet odšla,
zapustila bom svoj dom,
se vrnila več ne bom.*

*Gledala sem naše gore,
travnike, njive in gozdove,
studence in potoke -
kar oko objeti more.*

*Me lepota je očarala,
kaj sem sploh hotela,
kje bi našla biser ta,
zakaj zapuščala bi ga?*

*Zdaj živim v kraju tem,
v to lepoto večkrat zrem,
ta košček zemlje je moj dom,
adijo rekla mu ne bom.*

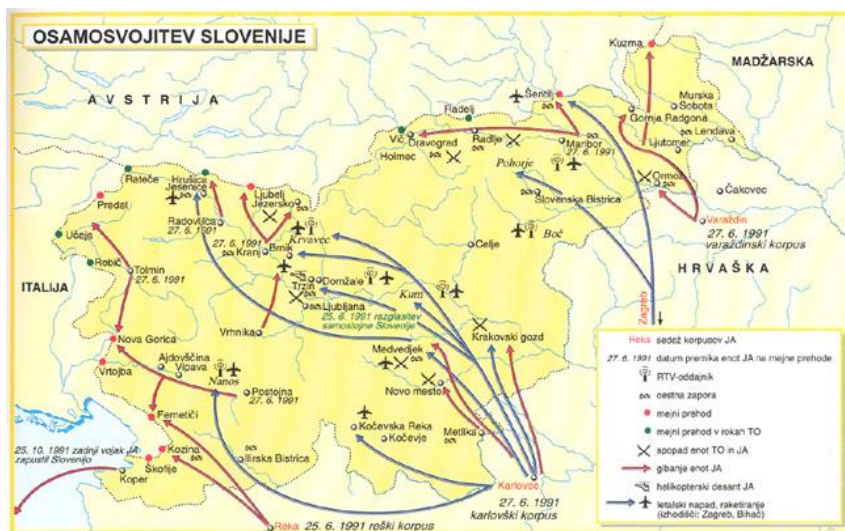
Olga M. Kepic

Utrinki

Dan državnosti

(povzeto po učbeniku Koraki v času 20. stoletje avtorjev dr. Dolenca, dr. Gabriča, Rodeta)

Slovenska skupščina je **25. junija 1991** razglasila neodvisnost Slovenije in prevzela nadzor nad svojimi mejami. Jugoslovanska oblast ni priznala slovenske samostojnosti. **27. junija** so se začeli oboroženi spopadi med jugoslovanskimi enotami ter slovensko Teritorialno obrambo in slovensko policijo. Jugoslovanski vojaški poseg je bil slabo pripravljen, saj so podcenjevali slovensko pripravljenost za obrambo samostojnosti. Mnogi jugoslovanski vojaki niso vedeli, za kaj se borijo, in so se predajali slovenskim silam. Slovenska vojska in policija sta v nekaj dneh zaustavili več oklepnih enot, vnovič zasedli mejne prehode, jugoslovansko vojsko na slovenskih tleh pa blokirali v vojašnicah. Intervencija je bila končana **3. julija 1991** in jugoslovanska vojska se je začela umikati v vojašnice.

Hkrati z oboroženim spopadom je potekala tudi diplomatska dejavnost. Zaradi vojaškega posredovanja jugoslovanske strani in odločnosti, s katero je Slovenija branila pravico do samoodločbe, je njen mednarodni ugled naglo rasel. Tudi v tujini so na osamosvajanje demokratične države gledali z

večjimi simpatijami. Na začetku julija 1991 je po posredovanju Evropske skupnosti prišlo na Brionih do pogajanj med Jugoslavijo, Slovenijo in Hrvaško. Podpisali so t.i. brionsko deklaracijo, ki jo je **10. julija** potrdila tudi slovenska skupščina. Z njo je Slovenija sicer uradno za tri mesece zamrznila osamosvajanje, dejansko pa je le še pospešila njeno izvajanje. Prve države so medtem že priznale samostojno Slovenijo. Ko je **oktobra 1991** trimesečni rok potekel, je Slovenijo v koprskem pristanišču zapustil zadnji jugoslovanski vojak. Slovenija je uvedla svojo denarno valuto, tuji diplomati pa so imeli redne stike s slovenskim državnim vodstvom.

Slovenija je bila jeseni 1991 že samostojna država, a je morala še čakati na priznanje najpomembnejših držav sveta. **15. januar 1992** jo je priznala večina članic Evropske skupnosti. Samostojno Slovenijo so priznale vse najpomembnejše države (npr. stalne članice Varnostnega sveta OZN) in **22. maja 1992** je Slovenija postala 176. članica OZN. Tega dne je pred sedežem organizacije v New Yorku zaplapolala tudi slovenska zastava.

Vir: <http://vedez.dzs.si/dokumenti/dokument.asp?id=631>

Pripravila: M. Pirc, stanovalka in Tomaž

Obisk škofa g. Antona Jamnika

Bližal se je verski praznik Vnebohod in dan pred tem praznikom, 13. maja nas je na obiskal ljubljanski škof g. Anton Jamnik.

V počastitev praznika nam je najprej povedal zgodbo o Mariji božji Materi, nato smo se z molitvijo dotaknili tega dogodka. Zelo ljubeznivo se je z vsemi rokoval in nam razdelil lepe podobice z dobrimi željami za naše zdravje in dobro počutje.

Zahvalili smo se mu za prijetno srečanje s skromnim darilom, v katerem je bil tudi vezan domski časopis Klas.

P.M., stanovalka

Izlet na Brezje z obiskom sv. maše

V petek smo se zbrali pred recepcijo in čakali avtobus, da se skupaj odpeljemo na božjo pot na Brezje. Bilo nas je poln avtobus. Ker pa nismo bili vsi hodni, so nas spremljale terapevtke, da so nam pomagale vstopati na avtobus.

Seveda nas je spremljal tudi gospod Nace, ki nam vsako leto polepša dan s svojim igranjem na orgle in petjem.

Pričela se je maša z našim Nacetom, saj brez njega bi maša bila bolj tiha. Župnik nas je lepo pozdravil in pričel s pridigo. Vse to je hitro minilo in kmalu smo šli iz cerkve. Bilo je čudovito vreme, zato smo šli še na kavico ali na pijačo. Avtobus nas je že čakal in spet smo ob pomoči terapevtk vstopili v avtobus in se odpeljali domov proti Preddvoru.

Bilo je lepo in drugo leto bomo ta zlet ponovili.

IMM, stanovalka

Na lep sončen dan, 8. maja se nas je poln avtobus stanovalcev in spremljevalcev odpeljalo na Brezje. Nekaj romarjev smo pobrali v Domu v Naklem. Z nami so bile tudi prostovoljke, saj je bilo med nami več potnikov z vozički in zanje so odlično poskrbele terapevtke, sestre in prostovoljke - hvala jim!

Bili smo pri maši, pri kateri je odlično pel in igral na orgle Nace Gorjanc in se mu lepo zahvaljujemo.

Po maši smo šli v bližnje gostišče na kavico in klepet. Potem smo se vrnili nazaj v Preddvor, kamor nas je šofer srečno pripeljal.

Sama upam, da nam bo Marija iz Brezij uslišala naše prošnje in molitve. Hvala delovni terapevtki Irmii, ki je organizirala tako prijeten izlet.

Tilka, stanovalka

Srečanje stanovalcev gorenjskih domov v Domu upokojencev Kranj

Ob prihodu v Dom v Kranju so nas pozdravili in postregli s kavico in odlično potico. Razdelili smo se v dve skupini - naša skupina je najprej reševala uganke in miselno telovadila, druga skupina pa se je preizkusila v športnih igrah.

Zelo všeč mi je, da delovne terapevte gorenjskih domov organizirajo taka srečanja, ker se tako stanovalci lahko spoznajo med seboj, prijetno družimo in spoznajo življenje tudi v drugih domovih.

Mihaela Štefančič, stanovalka

Ob prihodu v Dom so nas lepo sprejeli, nas posedli v jedilnico in postregli s kavico in dobrim pecivom ter potico.

Potem pa smo morali »nabrusiti« naše možgančke. Vprašanja so bila zanimiva in »težka«, To pa še ni bilo dovolj, pokazati smo morali še ostale naše spretnost. Pomerili smo se še v metanju obročev, žog in žogic, za piko na i pa še v nogometu. Vsi smo bili uspešni!

Bili smo veseli, da smo skupaj s stanovalci drugih domov preživeli prijetno dopoldne. Na klopci v prijetnem parku smo počakali na kosilo.

Marija Praznik, stanovalka

V Domu v Kranju smo bili zelo lepo sprejeti. Postregli so nas s kavo, pijačo, potico in kosilom. Zabavali smo se ob družabnih in miselnih igrah. Na žalost nas je dež pregnal iz vrta v dnevni prostor. Tekmovali smo v igrah z žogo, košarki, nogometu, pikadu. Najbolj všeč mi je bil pikado, tudi miselne igre so bile zanimive in zabavne. Na koncu smo vsi dobili lepe »medalje« z rožicami za spomin na prijetno druženje.

Srečanja stanovalcev gorenjskih domov sem se udeležila prvič. Bila sem edina predstavnik Doma iz Nakla.

Marija Pestotnik, stanovalka enote Naklo

Nastop folklorne skupine Vrtavke

Otroška folklorna skupina Vrtavke iz Šenčurja je prišla v naš Dom prvič in nam priredila skoraj enourni program plesa, petja in dobre volje. Zaradi preprostosti nastopa nas je vse pridobila s petjem, najraje pa bi tudi mi plesali zraven, če bi nas naše noge ubogale. Kar pomladili smo se, in želimo jim, naj še naprej veselo igrajo, se veselijo in tako se radujemo tudi mi, saj se zavedamo, da so le veseli in srečni otroci naša bodočnost.

P.M., stanovalka

Koncert moškega pevskega zbora

Kot vsako leto, so nas tudi letos obiskali pevci Komornega moškega pevskega zbora iz Šenčurja.

Vsi pevci, ki so se nam predstavili, so bili enkratni. Nastop in izvedba pesmi je bila čudovita, videlo se je, da so s petjem dobro podkovani. Njihove pesmi so bile lepe in nam bolj neznane. Na koncu so nam zapeli tudi nekaj takih, ki smo jih poznali. Posebno lepo so nam peli solo pevci, ki jih je bilo kar nekaj.

Da pa so dosegli tako raven lepega petja, je zaslužen njihov pevovodja gospod Habjan, razgledan in izobražen gospod, ki je bil v marsikateri državi in sedaj se je predstavil še nam. S tem njegovim obiskom smo bili zelo počaščeni in presenečeni, da tudi nas obišče tako znana in na glasbenem področju pomembna osebnost. Zahvaljujemo se vsem pevcem ter gospodu Habjanu, ker so nas obiskali. Želimo si, da nas čim prej spet vidimo.

IMM, stanovalka

Nacionalni teden prostovoljstva **"Z ROKO V ROKI"** **vse generacije, vse barve, vsa znanja, z ljubeznijo.**

... je bil naslov prireditev, ki so jih v tednu od 18. – 22. maja pripravili v vrtcu Janček Visoko.

Na eni od prireditev smo se predstavili tudi **stanovalci našega Doma – člani Žoga Benda**. Nastopili so še otroci iz vrtca Janček Visoko, skupina Koprive, otroci albansko govorečih družin, učiteljski pevski zbor OŠ Senčur ter krajani Visokega in okolice.

Prireditev je imela tudi humanitarno noto - zbiranje šolskih potrebščin ter poletnih oblačil za otroke.

V dvorani Kulturnega doma na Visokem se nas je zbralo prav veliko - otroci iz vrtca in šole, zraven so prišli tudi njihovi starši, stari starši, učiteljice in vzgojiteljice.

Najprej so nastopili otroci iz vrtca, ki so bili zelo prijetni. Vzgojiteljice so jih res lepo pripravile za ta nastop. Peli so in deklamirali ter tudi oni zabobnali na žoge. To so vzeli zelo resno in njihove majhne ročice so tolkle po žogah, kot odrasli.

Za nastopom otrok in na koncu prireditve smo nastopili stanovalci Doma - Žoga Bend. Tudi mi smo bili s svojim nastopom zadovoljni, saj smo prejeli lep aplavz. Potem so nastopale Koprive in otroci albansko govorečih družin. Lepo jih je bilo poslušati, kljub temu, da jih nismo popolnoma nič razumeli. Sedaj šele vidim, kako jim je bilo hudo, ko niso nič razumeli našega jezika. Zapel je še učiteljski pevski zbor, ki nam je predstavil nekaj zelo lepih pesmi.

Po prireditvi so nas krajani Visokega pogostili z različnimi sladkarijami, ki so jih pripravili.

Prijetno smo se družili mladi in stari in želimo si še takih srečanj.

IMM, stanovalka

Na lep sončen dan, 19. maja smo stanovalci Doma iz Preddvora nastopali na Visokem z Žoga Bendom. Bila je polna dvorana ljudi. Program je bil zelo pester. Nastopali so pevci, recitatorji in tudi mali otroci iz vrtca so imeli svoj program. Bilo je zelo prijetno vzdušje.

Poslušat nas je prišel tudi župan iz Šenčurja in naša direktorica Andreja Valant.

Člani Žoga Benda smo pod vodstvom delovnih terapeutk Irme in Lidije zabobnali po žogah na glasbo Radetsky marš in Golica. Z nami so pod vodstvom fizioterapevtke Katje nastopile tudi zaposlene iz Doma. Naš nastop je bil zelo dobro sprejet.

Lepo smo se imeli, jaz pa sem bila zelo vesela, ker sem zopet videla svojega pravnuka Izoidorja.

Upam, da nas bodo še kam povabili, saj take muzike ni kot je naša!

Tilka, stanovalka

Dolgoletna želja

Naša stanovalka doma, gospa **Marta Polak**, je 22.04.2015 praznovala častitljivih 105 let. Za darilo za rojstni dan se je podžupanja, gospa Nada, odločila, da gospo Marto popeljemo na sprehod po mestu Kranju, kar je bila gospejina dolgoletna želja. V spremstvu naše direktorice Andreje Valant smo se sprehodile od Kokrškega mostu pa vse do knjižnice, kjer nas je sprejel tudi direktor le-te. Nato smo se odpravile do gostilne Viktor, kjer nas je sprejel tudi župan. Po veselem klepetu in dobri kapljici smo se odpeljale nazaj v dom. Gospa Marta je bila zelo zadovoljna.

Že naslednji dan me je gospa Marta vprašala: "Ja, kam pa danes greva?" Ker je večkrat omenjala Šmarjetno goro, sem se odločila, da jo popeljem tja. Poklicala sem tudi njeno snaho, gospo Zlato, če se nama pridruži. Kar ni mogla verjeti, da bo šla skupaj s taščo na izlet. Gospa Zlata je tudi pri 84 letih zelo vitalna gospa.

No, pa smo se odpravile. Popeljal nas je moj sin Jure, ki nas je

tudi fotografiral. Vso pot do Šmarjetne gore je gospa Marta podoživljala stare čase. Ni mogla verjeti kako se je vse spremenilo. Ob prihodu na vrh smo si ob čudovitem sončnem dnevu na razgledni terasi ogledale mesto ter okoliške kraje in hribe. Bil je čudovit razgled. Nato smo si privoščile kavico in za gospo Marto obvezno še kozarček belega vina. Pridružil se nam je zdajšnji lastnik gostišča in z gospo Marto sta obujala spomine. Gospa Marta in njen mož sta bila namreč od leta 1928 do 1935 oskrbnika Šmarjetne gore. Ko smo počasi odhajale, smo si še pobliže ogledale vodnjak, katerega je gospa Marta presunljivo in nežno pobožala. Ob njem pa so gugala in vse tri smo se odločile, da se malo pozibamo.

Ko smo se vračale, smo spotoma zapeljale domov gospo Zlato, v kateri je živela tudi gospa Marta. Gospa Marta je bila zelo ganjena, ko je videla svojo hišo. Ampak kljub temu si je zaželela "domov" v dom Preddvor. Prav nič ni bila utrujena, bila je srečna in zadovoljna.

Ampak naslednji dan me je zopet vprašala: "Ja kam pa danes greva?"

Mateja Ogrin

Spomini na stare čase

Večkrat se spomnim na stare čase, ko sem bila še otrok, kako smo hodili v šolo in pasli krave.

Krave smo pasli na prostranem pašniku v dolini Belice, na travniku malo višje pod gorami, v jeseni pa na travnikih v vasi.

Včasih se je travnike kosilo dvakrat na leto – junija seno in avgusta otavo, drugo pa je vse popasla živina.

Pri nas smo imeli samo eno kravo, kupili smo majhnega prašička, ki smo ga zredili in kakšne štiri kokoši. Za nas je bilo to že pravo bogastvo za preživetje.

Ko smo odrasli, smo šli služiti ali se učiti. Služba se je takrat lahko dobila. Ker še ni bilo strojev, so kmetje potrebovali delavce. Ko pa se začeli delati s stroji, pa je delo postalo drugačno. Ni bilo več potrebno v opoldanski vročini delati na travnikih in ni bilo več potrebnih pomočnic gospodinjstvu in služkinj. Večino dela, tudi ob košnji, so kmetje lahko opravili sami. Ko pa so njihovi otroci odrasli, pa je gospodar naučil njih.

Ženske so se začele zaposlovati v tovarnah. Precej dolgo so se s kolesi vozile na delo v mesto, ker takrat še ni bilo avtobusov.

Tudi jaz, kmečko dekle, sem šla v Kranj na borzo vprašat za službo. Takoj sem dobila delo. S 56 leti sem mislila, da bi šla v pokoj, pa so me vabili, naj še delam. Ker so bili pogoji dobri, tudi dovolj avtobusov, sem se odločila, da delam še naprej. Tako sem delala do šestdesetega leta.

Angela, stanovalka

Pozdrav

*Ko stopaš po cesti življenja postoj,
umiri svoj korak in včasih zapoj;
poglej sočloveka v oči in se nasmej,*

nič ne stane če pokimaš, vsaj poglej.

*Pozdrav pomeni spoštovanje,
pozdrav pomeni, da nam je mar zanje,
pozdrav je kot dobra misel vsak dan,
pozdrav je najmanj, da nekomu polepšaš dan.*

*Danes vsi hitimo in gledamo v tla,
skoraj nikogar se več ne pozna,
vsak nosi v sebi le misli in skrbi,
vse počaka tudi brez nas se vse naredi.*

*Zakaj se ne bi vsi in vsak posebej malo umirili,
včasih drug drugemu le topel pogled podarili,
se zazrli v oči in spoznali, da še živimo,
da ni še minil čas, da se razveselimo.*

*Drobna iskrica v očeh naj ob pozdravu zažari,
potrudi se, da nekomu globoko pogledaš v oči,
morda jutri dočakaš njegov nasmeh bleščeč,
potrudi se, naj ti pozdrav iskren ne bo odveč.*

Jelka

Junij – Rožnik

Juniju je dala ime Junona – najstarejša rimska boginja.

Za nas Slovence pa je to mesec poln rož in sonca. Sonce je že kar močno, kar lahko povzroči sušo ali pa se pojavijo nevihte in toča, kar lahko uniči kmetovo delo in pobije rast, ki jo je priklical Zeleni Jurij.

Dobro znano pa je, da se »ob kresi dan pobesi«, saj se 21. junija začne poletje. Ivanski in Šentjanževi kresovi segajo v davnino iz katere ni pisnih poročil, a ostal je ogenj, ki v kresni noči ni izgubljal skrivnostne in čarobne moči. Tudi voda je imela v kresni noči čarobno moč in kdor je mogel se je z njo umival ali celo kopal. Ob vseh stoterih verah, skrivnostih in čarih je bila kresna noč višek kresnega časa, ki se je začel s praznovanjem prve setve in zaključil z jesenskimi zahvalnimi obredi. Skakanje čez kres je pomagalo za dobro zdravje, saj ogenj varuje tudi

človekovo zdravje. Če dekle s koroškega ni imelo ženina je stopilo k brezovemu ognju in ga prosilo: »Breza, breza, daj mi moža, le mladó, ne stara.«

Izbrala: M.P., stanovalka

Heidi Peterkovič
Prijazen pogled po parku

*Poleti pod lipo, za mizo kamnito
uhajal pogled mi na vse je strani.*

*Tam breze so v gručah, kostanji v cvetju
in vaški vodnjak, ki veselo škropi.*

*Na bajerju malem so lokvanji beli,
agava vrh skalnjaka liste šopiri.*

*Po cvetnih se gredah metulji love,
grmičje in trate mehko valove.*

*Iz špranjaste skale se avrikelj poraja,
po plišastem mahu se sonce sprehaja,
kar srca nam nežno oplaja!*

Izbrala Marija, stanovalka

Življenje je kot rožni vrt

*Življenje je kot rožni vrt,
ljudje le enkrat skozenj gremo,
vsakdo nabira si svoj šopek let,
koliko cvetov bo v njem,
nikdar ne vemo.*

*Zato tem bolj skrbno
ohranjajmo v spominu
vsak svoj vonj na najlepše
kar imamo,*

kar lahko privoščimo drug drugemu.

Želim vam vse najboljše in najlepše.

Izbrala: Tončka Likozar, stanovalka

Ljubezen

*Najlepša ljubezen pa je ta,
ki jo doživita dva,
drug ob drugem zaživita,
zvesti sreči podarita.*

Izbrala: Joži Černec, stanovalka

Pozabljen čas

6. del

Ko je izstopil iz taksija, so prihiteli k njemu. Na obrazih jim je prebral, da želijo slišati, kako je z Marijano. Jera je vprašala:

»Gospodar, pri hiši smo vse naredili, kako pa je z gospo Marijano?

»Hvala Bogu, zdaj je že bolje. Sinoči so se zdravniki borili za njeno življenje, danes zjutraj pa se je zbudila in zdaj počiva od vsega hudega.«

»Peter, pojdite malo počivat, vse delo smo že opravili. Jera bo poskrbela za kosilo, vi se pa ta čas odpočijte. Ne skrbite, dokler ne bo vse po starem, vam bomo pomagali. Ko bo čas košnje, pa bodo pomagali vsi vaščani. Močno upamo in si želimo, da se bodo stvari spet uredile.«

Peter je bil ganjen ob taki solidarnosti sosedov in vaščanov. Spoznal je, kako prav je imela Marijana, da je najela Jero in Matija. Kaj bi zdaj kmetija brez njiju? Tako pa je šlo delo naprej, čeprav jih je doletela ta huda preizkušnja.

Odpravil se je spat, ampak spanec ni in ni zaprl njegovih oči. Po glavi so se mu podile grozne misli. Šele sedaj ga je postalo strah. Same pošasti so plezale okrog njega, on se je trudil, da

bi jih pregnal, a mu to ni uspelo. Ko je utonil v spanec, se je že po kratkem času zbudil ves prepoten. Ugotovil je, da se bo bolje počutil, če bo vstal, se okopal in šel v Ljubljano.

Spet ga je peljal sosed Franc, saj so videli, da sam še ni sposoben za dolgo vožnjo.

Ko je prišel v bolnišnico, je bil zelo presenečen, saj je Marijana izgledala zelo dobro. Spet je optimistično zrla v svet. Pričela je premišljovati o bodočnosti. Hotela je že vstati, a zdravniki so jo prisilili, naj še nekaj dni poleži in si nabere novih moči.

Moža je bila zelo vesela. Nekaj časa sta klepetala, naenkrat pa ga je vprašala, kdaj bosta posvojila Simona. Prosila ga je, da ga je šel pogledat.

Sestri je povedal, da je prišel obiskat Simona, ženinega nečaka. Razložil ji je tudi, zakaj je sam. Odpeljala ga je k otroku. Mirno je spal. Petru se je zdelo, da je še vedno nezavesten. Sestra ga je pomirila, da otroka držijo v umetni komi, da je miren in da se mu poškodbe hitreje celijo.

Sestra ju je pustila sama.

Ko je Peter gledal tega otroka, so se mu oči zasolzile. Vprašal se je, kako bo sprejel dejstvo, da mamice in očija ni več. Saj ju bo sigurno pogrešal. Sklenil je, da bo otroku nadomestil očeta, Marijana pa mamico.

Šel je nazaj k ženi. Povedal ji je, da fantek še spi, da nič ne trpi in da mu res na vse načine pomagajo. Rekel je, da bo šel na občino, da bi otroka čim prej posvojila. Spet sta se z ženo pogovarjala in delala načrte za naprej. Petru je zasvetila iskrica upanja, da bo kmalu vse dobro. Pozno zvečer se je poslovil. Marijana ga je prosila, naj naslednji dan ne hodi k njej, naj se malo odpočije in pogleda, če je doma vse v redu.

Čez dva dni pa naj pride ponjo. No, o vsem se bosta še dogovorila po telefonu. Ko sta se s Francem peljala domov, je bil Peter kar zgovoren. Pripovedoval je o tem, kaj vse je tega dne doživel. Razlagal mu je, kako bo zastavil vse sile, da bi čim prej posvojila malega Simona.

Življenje na domačiji Zalokar se je počasi umirjalo.

Peter je bil presrečen, ko so Marijano odpustili iz bolnišnice. Priporočili so ji, naj nekaj dni še počiva in počasi začneja z delom.

Jera ji je bila v veliko pomoč, pomagati pa so hodile tudi sosede in prijateljice, ki so Marijano imele zelo rade.

Marijana se je z vso silo oklenila življenja, saj je zdaj dobila nov smisel. Velikokrat je mislila na mrtvo sestro in svaka. Na njen grob je nosila sveže cvetje in vsak dan je postala ob grobu in molila. Čeprav je bila cena visoka, se je mrtvi sestri zahvaljevala za darilo, ki ga je dobila. Neskončno je bila hvaležna, da ji je usoda podarila tisto, po čemer je že tako dolgo hrepenela, otroka.

Vsak dan je poklicala dr. Hafnarja in ga spraševala, kako je z njenim nečakom. Dan za dnem so bila poročila boljša. Deček je bil že izven življenjske nevarnosti, le zaradi večjih ran je ostajal v bolnišnici. Kmalu je doktor predlagal, naj ga začneta obiskovati. Peter in Marijana sta se odpravila v Ljubljano.

Ko sta stopila k Simonovi posteljici, ju je ta samo radovedno opazoval. Nič ni govoril, le neki čudni zvoki so prihajali iz njegovih ust. Marijana je kmalu ugotovila, da v Simonovem spominu nekaj manjka.

Pogovorila se je z zdravnikom. Obljubil ji je, da bo otroka natančno pregledal nevrolog in psihiater.

Ko sta se poslavljala od otroka, se je zgodilo nekaj nenavadnega. Simon je zgrabil Marijanino roko, ki ga je božala po obrazu, močno jo je stisnil in je ni hotel izpustiti.

Začela mu je nežno govoriti: »Srček, ne bodi žalosten, saj bova spet prišla. Potem boš šel z nama domov. Tam te že čakajo: kužek, muce, putke in konj. Boš videl, kako nam bo lepo. Samo nekaj časa moraš biti še tukaj, da te bodo pozdravili, da boš potem lahko hodil in te ne bo nič več bolelo. Bodi priden, moj mali, saj te imamo vsi radi!«

Fantiček jo je samo gledal in poslušal. Doktor jima je rekel, da se boso vsak dan slišali, onadva pa naj čim prej opravita

posvojitev. Dal jima je upanje, da bosta mogoče čez 14 dni Simona lahko odpeljala domov. Celo pot proti domu, sta se pogovarjala o otroku.

»Veš, Peter, meni se zdi, da ima otrok okvaro možganov. Verjetno je bil udarec ob trčenju tako hud, da je vse tisto, kar je pred nesrečo vedel, zdaj pozabil. Vse ga bova morala učiti znova!«

»Ženska, ne sklepaj prehitro, saj ga bodo pregledali strokovnjaki in nama svetovali, kaj je treba narediti.

Veš, če pa dobro premislim, pa to sploh ni tako slabo. Koliko lažje bo zanj, če se ne spomni mamice in očija! Mislim, da bo tako veliko sprejel naju. Seveda, bova morala biti zelo potrpežljiva. Obdajati ga bova morala z ljubeznijo, veseljem in dobro voljo. Veš, težko bo, a jaz vem, da bova midva to zmogla. Saj je Simon tisto, kar si že dolgo želiva. Veš, draga moja, začel sem verjeti, da ima vsaka slaba stvar, tudi nekaj dobrega.«

»Veš, možiček, ti imaš vedno prav,« je tiho pripomnila Marijana.

Naslednjega dne po zajtrku, sta se odpravila v Železnike na občino. Izpolnila sta cel kup vprašalnikov, nazadnje pa so zahtevali še Simonov rojstni list. Prerekali so se, kdo in kam bi šli ponj. Končno so rekli na občini, da bodo zanj zaprosili oni.

Ko bodo imeli pripravljene vse dokumente ju bodo poklicali, da bosta prišla vse podpisat.

Nastopil je čas košnje in vsi vaščani so pomagali pri Zalokarju.

Marijana pa je imela drugačno delo, lažje. Peter se je zelo bal zanjo, zato je za kuho poskrbela Jera. Marijana ji je le svetovala in nadzorovala delo, da je vse teklo tako, kot ponavadi.

Čeprav ni veliko delala, pa je vedno sedla k ljudem, ko so se zbrali pri jedi. Imela pa je še eno zelo prijetno delo. Pripravljala je sobo za Simona. Pa ne samo to! Prav pridno je sestavila seznam, kaj bo otrok potreboval, od oblek do igrač. Za pomoč je prosila sosedo, ki je imela že tri svoje otroke in je natančno vedela, kaj je treba pripraviti. Najprej je Marijana dobro premislila, kje naj bo otrokova soba. Izpraznili so malo sobico ob njuni spalnici. Predvidevala je, da bo tudi ponoči treba k otroku, zato se ji je zdelo najbolje, da je blizu, da ga bo slišala.

Peter je povabil dva prijatelja, da so sobico izpraznili.

Nato je prišel soboslikar, da jo je pobelil. Marijana je izbrala nežno modro barvo. Na okno so obesili rumeno zaveso.

Nato sta se odpravila po opremo. Izbrala sta belo rdečo kombinacijo. Postelja je imela še ograjico, ker se je Marijana bala, da bi ponoči padel ven.

Ko je bila oprema postavljena, sta šli Marijana in sosedo nakupovat vse potrebno: posteljnino, obleke in perilo za otroka. Obe sta ob izbiranju zelo uživali. Ko pa sta prišli domov, je bila Marijana na smrt utrujena.

»No, za začetek bo, drugače bom pa kupovala še sproti, ko bom videla, kakšne bodo potrebe.« je govorila Petru.

Nekega dne je telefoniral dr. Hafner.

»Pozdravljeni, želel bi, da se jutri oba oglasita pri meni. Marsikaj se moramo pomeniti. Imam že izvide psihiatra in nevrologa. Da se ne bi ustrašili, izvidi niso nič posebnega, a moram vama dati nekaj navodil. Marijana mu je obljubila, da bosta prišla.

»Pa prinesita vso potrebno obleko in obutev, ker bo Simon kmalu odšel domov,« je še pristavil zdravnik.

Olga M. Kepic

Dušica Kunaver:
Miza v starosvetni slovenski domačiji
(Slovenska ljudska dediščina – dota za prihodnost)

Jedi iz ajde

Ajda je slovenska sveta rastlina – o tem pripoveduje stara pripoved, ki govori o časih, ko je bil Kurent eden od božanstev, ki so vladali v tistih davnih dneh.

Dokler so stari Slovani še malikovali, so mislili, da je bila v začetku sveta presrečna doba, ko je kruh rasel na drevju in je bil pšenični klas dolg pol sežnja. Srečni ljudje so bili tudi dobri, a kmalu so se pokvarili in postali hudobni. Tedaj so bogovi sklenili, da bodo svet pokončali. Pričelo je strašno deževati, cela zemlja je bila visoko pokrita z vodo. Vsi ljudje so potonili, le štirje so se rešili, samo njih povodenj ni pokončala. O treh povest molči, pove nam pa, kako se je četrti človek rešil strašne povodnji.

Na visokem hribu je rasla vinska trta tako visoko, da se je z vršičkom dotikala neba. Človek se je oprijel te trte in po nji pričel plezati kvišku. Kurent, ki je bil pri starih Slovanih spoštovan bog, je to videl. Vinska trta je bila njemu posvečena in bog se je razveselil, da mož išče pomoč na trti. Usmilil se je samotnega revnega človeka v stiski. Voda je pričela odtekati in zemlja se je začela sušiti. Rešeni človek pa je moral bogu Kurentu, svojemu rešitelju, obljubiti, da bo zmeraj spoštoval njemu posvečeni zelišči in rad užival njune sadove. Zelišči sta bili trta in ajda.

Ajda je rastlina, ki našemu kmetu omogoča dve letini v letu. Pogosto so na eni strani njive želi pšenico, na drugi strani njivo že orali za setev ajde. Kjer je zjutraj pšenica stala, je zvečer ajda spala – pravi star pregovor. V enem tednu ajda vzkali in ozeleni, v treh mesecih pa zraste, cveti in dozori. Čeprav je ob setvi ajde še visoko poletje, se vendar leto tedaj že povesi v jesen.

O pridelku ajde odloča vreme v začetku leta:

Obilna je ajdova moka, če je v januarju tak mraz, da drevje poka.

Pust zjutraj oblečen, kmet ajde jeseni bo lačen.

Ajda je skromna rastlina in uspeva tudi v višjih legah, zato je nekdam poleg rži in ovsa dajala kruh tudi gorskim kmetijam. Žetev ajde je bila nekdam, enako kot žetev pšenice, skupno vaško delo. Vaščani so se zbrali in skupaj poželi njivo enega soseda nato naslednjega, dokler niso bile vsa njive požete. Ves ta čas je po vasi odmevala pesem.

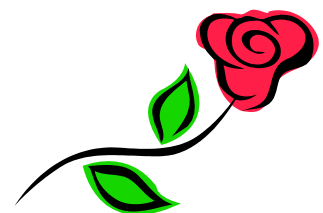
Izbrala: Ivana, stanovalka

Prisrčno pozdravljeni:

*ga. Ema Mihelič
ter v **enoti Naklo** g. Bogomir Primožič,
g. Marjan Žagar, ga. Silva Lučovnik,
ga. Iva Regovec, g. Franc Štern,
ga. Ivka Kapele in g. Marjan Mozetič.*

Poslovili so se:

*g. Stevo Cvjetičanin, ga. Angela Lombar,
ga. Ana Pučko – odšla domov, g. Bogomir Kogej
ter v **enoti Naklo** ga. Ana Oman, g. Albin Križaj,
g. Viktor Gortnar in ga. Terezija Slekovec.*

Vabilo na aktivnosti in dogodke v juniju - enota Preddvor

Preko plakatov na oglasnih deskah boste dnevno obveščeni o naslednjih aktivnostih:

- telovadba
- ročna dela
- vadba Žoga Bend
- vaje za spomin, križanka
- skupine za samopomoč
- knjižnica
- Biosinhron skupinska terapija
- ogled slovenskih filmov
- družabne igre
- molitvena ura
- vadba s smovey obroči ...

**»MODRO BRATI IN KRAMLJATI« - Bralno srečanja z
Mileno Enci iz Mestne knjižnice Kranj**

sreda, 3. junij ob 9.45 uri v delovni terapiji

SLADOLEDNI PIKNIK

sreda, 10. junij ob 10.00 uri v parku

KVIZ z Olgo Kepic

četrtek, 11. junij ob 10.30 uri v dnevnem prostoru

MAŠA

petek, 12. junij ob 10.30 uri v dnevnem prostoru v 2. nad. ND

ZGODOVINSKI KROŽEK z Markom Ogrisom

ponedeljek, 15. junij ob 14.30 uri v 3. nadstropju ND

PRAZNOVANJE ROJSTNIH DNI

s harmonikarico Darjo Jelenc

sreda, 17. junij ob 10.00 uri v dnevnem prostoru ND

PEVSKO DOPOLDNE s harmonikarico Darjo Jelenc

sreda, 17. junij ob 9.30 uri na G1 in ob 11.00 uri na G2

TERAPIJA IN AKTIVNOSTI S POMOČJO PSA

Ambasadorji nasmeha – četrtek, 18. junij na G1

Tačke pomagačke – sreda, 24. junij v fizioterapiji

TOMBOLA

četrtek, 18. junij ob 10.30 uri v dnevnem prostoru

V primeru nepredvidenih dogodkov se bo načrtovani program spremenil.

Program pripravila Irma Čebašek, delovna terapevtka.

Vabilo na aktivnosti in dogodke v juniju - enota Naklo

Preko plakatov na oglasnih deskah boste dnevno obveščeni o naslednjih aktivnostih:

- telovadba
 - ročna dela
 - vadba Žoga Bend
 - molitvena ura
 - »Gremo v garklc«
 - družabne igre
-

**»MODRO BRATI IN KRAMLJATI« - Bralno srečanja z
Mileno Enci iz Mestne knjižnice Kranj**

ponedeljek, 1. junij ob 10.30 uri v del. terapiji enote Naklo

POTOPIŠNO PREDAVANJE O JAPONSKI – Tomaž Hožič

torek, 2. junij ob 10.30 uri v avli enote Naklo

**NASTOP FOLKLORNE SKUPINE PASTIRČEK iz OŠ Simona
Jenka Kranj**

torek, 2. junij ob 16.15 uri v avli enote Naklo

MAŠA

četrtek, 4. junij ob 10.30 uri v kapeli enote Naklo

PIKNIK S SVOJCI

sobota, 6. junij ob 11.00 uri v enoti Naklo

SKUPINA LASTOVKE z Jelko Štefanec

ponedeljek, 8. junij in 22. junij ob 10.30 uri v delovni terapiji enote Naklo

TERAPIJA IN AKTIVNOSTI S POMOČJO ŽIVALI – Tačke pomagačke

torek, 9. junij ob 11.00 uri v fizioterapiji enote Naklo

ZGODOVINSKI KROŽEK z Markom Ogrisom

ponedeljek, 15. junij ob 10.30 uri v del. terapiji enote Naklo

NASTOP UČENCEV OŠ Naklo

torek, 16. junij ob 10.30 uri v avli enote Naklo

SLADOLEDNI PIKNIK z nastopom otrok iz vrtca Mlinček

sreda, 17. junij ob 10.00 uri v enoti Naklo

PRAZNOVANJE ROJSTNIH DNI

s harmonikarico Darjo Jelenc

torek, 23. junij ob 10.30 uri v avli enote Naklo

V primeru nepredvidenih dogodkov se bo načrtovani program spremenil.

Program pripravila Irma Čebašek, delovna terapevtka.

Prispevke zbrala in uredila

Irma Čebašek, delovna terapevtka.

Naslovna stran:

Katja Logar, fizioterapevtka in Matevž Čebašek, prostovoljec.

Besedila so objavljena brez poseganja v avtorsko delo.

Ni lektorirano.

